

PRZEDEDŹWIERZE (1) *sb n*

przededźwierze, [przededwierze].

Pierwsze, drugie i trzecie e jasne, końcowe pochylone.

sg A przededźwierzé. ◇ [L przededwierzu.]

Sł stp, Cn brak, Linde także XVII w.: preddwerie.

Miejsce na dziedzińcu lub w domu znajdujące się przed bramą lub drzwiami wejściowymi: [I Wízedł [Jezus] zaśię po kilku dni do Kapernáum gdzie téż vsłyszáno/ iże w domu ieft/ i natychmiaft się ich wiele zgromadziło/ tak ifz téż i wprzededwierzu [ad ianuam] daléi się fpostrzec nie mogli/ i tamże wczynił rzecz do nich MurzNT Mar 2/2 (Linde błędnie: Matth 11: w przededźwierzu).]

Zwrot: »wyniść na przededźwierze«: I przyftąpiła knię^{mv} [Piotrowi] iedna dziewczka rzeknąc/ I tyś był z Iefufem Galileifkiem/ A on zaprzął przedewfzyftkiemi [...]/ Gdy lepák on wyfzedł na przededźwierzé [Exeunte autem illo ianuam]/ virzała go druga i rzecze tym ktorzy tam byli. Iten był z Iefufem nazarańfkim/ on zaśię zaprzął fprzysięgą MurzNT Matth 26/71.